

„Traviata”

Pariis. Ilusa poolilma daami Violetta Valery juures on suur pidu. Külaliste hulgas paistab erilisel silma noor, kauni välimuse ja kauni hingega Alfred Germont, kes kogu oma tundejõuga armunud Violetlasse. Pea esitletakse ta ka võluvale perenaisele. Näib, et Violetta vastab ta tundeid. Pärast lõbusalt möödunud õhtulauda palub Alfred Violetta tantsule, kuid äkki tabab kaunitari äge südamekramp, mis pärast külalised, püüdes teda säästa, jätavad ta Alfrediga üksinda. Tõvehoo kahanedes kasutab Alfred juhust ja avaldab oma armastust sõnades ja viisil, mis Violettale senini on olnud võõrad. Südame põhjani liigutatud manitseb ta noormeest olukorda kainelt hindama, on aga isegi sellest sootuks uuest tundest niivõrd haaratud, et ei sõanda Alfredi lõplikult tagasi lükata. Ta ulatab noormehele oma rinnalt lille, öeldes, et selle närtsimine olgu märgiks, millal ta tohib tulla tagasi. Täis ülevoolavat õnne lahkub Alfred, rõõmsas teadmises, et võib oma armastatut juba homme näha jälle. Üksinda jäänud kahetseb Violetta täis sügavat kurbust oma kadunud elu, mida alles nüüd esmakordselt valgustanud tõelise armastuse kiir. Tänavalt kõlab veel kord Alfredi õnnelik hääl, ühinedes Violetta tunnete valinguga, siis sulgub eesriie **esimese vaatuse** lõpuks.

Teises vaatuses leiame Violetta ja Alfredi juba õnnelikus kooselus. Nad on siirdunud Pariisi lähedasse vaiksesse maamajakessesse ja maitsevad segamatult oma õnne. Kuid see ei ole kestev. Ühel päeval kuuleb Alfred toaneitsilt Anninalt, et majas valitseb äärmine puudus. Perenaine olla käskinud kõik ehteasjad Pariisis rahaks teha, et katta hädatarvilikke elamiskulusid. Kohe ruttab Alfred ise linna rahaasju korraldama. Violetta jääb üksinda koju. Vahepeal